

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/1038/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3714203909
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emília Zimová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3714203909.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Emílie Zimovej a sudkýň Mgr. Zuzany Holúbkovej a JUDr. Gabriely Janákovej v právnej veci navrhovateľov: 1/ H. E., bytom T., Ľ. R. XX/XX, 2/ W. E., bytom T., Ľ. R. XX/XX-X, 3/ D. P., bytom T., Ľ. R. XX/XX, 4/ E. P., bytom T., Ľ. R. XX/XX, všetci právne zastúpení D.. C. C., advokátom s.r.o., R. XXX/X, H. T., proti odporcovi: J. P. B. XX, T. I, O.: XX XXX XXX, o určenie, že záložné právo nie je, na odvolanie navrhovateľov proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 09. septembra 2014, č.k. 3C/82/2014-76, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa návrh navrhovateľov 1/, 2/ zamietol a rovnako zamietol aj návrh navrhovateľov 3/, 4/. Odporcovi náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie súd prvého stupňa odôvodnil s poukazom na ust. § 80 písm. c/ O.s.p., § 151a ods. 1, § 151d ods. 2, § 151b ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 13 ods. 5, § 27 ods. 13, § 28 ods. 9 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní, účinného k 01.08.2000, § 71a ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov v znení účinnom od 01.02.1998 a výsledkami vykonaného dokazovania, keď mal preukázané, že návrh navrhovateľov 1/ až 4/ nie je dôvodný. Súd uviedol, že z návrhu je zrejmé, že navrhovatelia sa domáhajú určenia, že záložné právo nie je. Ide teda o tzv. určovaciu žalobu v zmysle § 80 písm. c/ O.s.p. a súd teda skúmal, či navrhovatelia majú naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Z listu vlastníctva č. XXXX k.ú. T. je zrejmé, že v časti c : Ďarchy je poznámka o zriadení záložného práva v prospech odporcu. Ak navrhovatelia tvrdia, že predmetné záložné právo zaniklo v dôsledku konkurzu, títo majú podľa názoru súdu naliehavý právny záujem, keďže v prípade, že by súd ich návrhu vyhovel, zlepšilo by sa ich právne postavenie - odporca by sa nemohol domáhať uspokojenia svojich pohľadávok predajom bytov patriacich navrhovateľom. Súd konštatoval, že na predmetných bytoch č. 8 vo vchode 11 a č. 17 vo vchode 12 v bytovom dome č. XX stojacom na parc. P. XXX k.ú. T. a tiež aj na podieloch navrhovateľov 1/, 2/ a navrhovateľov 3/, 4/ na spoločných častiach a zariadeniach domu, ako aj ich spoluvlastníckych podieloch k pozemku P. XXX k.ú. T. v oboch prípadoch ide o podiely XXXX/XXXXXX, zapísaných na LV č. XXXX k.ú. T., viazne záložné právo v prospech odporcu, keďže v konaní nebol preukázaný opak. Uvedené záložné právo zriadil v zmysle § 71 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. na zabezpečenie svojej pohľadávky - daňového nedoplatku voči pôvodnému vlastníkovi obytného domu č. XX a pozemku parc. č. XXX k.ú. T. - spoločnosti T., a.s. T., právny predchodca odporcu - C. úrad H., a to rozhodnutiami č. XXX/XX/XXXX/XX Čy zo dňa 20.09.1995, právoplatného 09.10.1995 a č. 671/320/444/96 Čy zo dňa 09.02.1996, právoplatného 28.02.1996. Toto záložné právo vzniklo zápisom do katastra nehnuteľností pod č. Z XXXX/XX a Z XXX/XX. Súd ďalej uviedol, že pôvodným kupujúcim bytu č. X na druhom poschodí vo vchode č. XX, ktorého vlastníkmi sú v súčasnosti navrhovatelia

1/, 2/, bola E. B., ktorá tento byt nadobudla zmluvou o prevode vlastníctva bytu zo dňa 23.11.1998, zavkladovanej do katastra nehnuteľností dňa 15.01.1999 pod V XX/XX. Navrhovatelia 3/, 4/ nadobudli byt č. XX na prízemí vo vchode č. XX bytového domu zmluvou o prevode vlastníctva bytu zo dňa 13.10.1998, zavkladovanej do katastra nehnuteľností dňa 18.01.1999 pod V XX/XX. V oboch prípadoch teda uvedené nehnuteľnosti boli od spoločnosti T., a.s. T. nadobudnuté ešte pred vyhlásením konkurzu na predmetnú spoločnosť, teda pred 27. januárom 1999. Z tohto dôvodu predmetné byty nemohli byť následne radené do konkurznej podstaty úpadcu - spoločnosti T., a.s. T., keďže uvedená spoločnosť nebola v čase vyhlásenia konkurzu ich vlastníkom. Vlastníkmi boli už navrhovatelia X/, 4/ resp. E. B.. Nejedná sa teda o majetok nadobudnutý z konkurznej podstaty, ako dôvodili navrhovatelia a z tohto dôvodu nebolo možné aplikovať ust. § 27 ods. 13 zákona č. 328/1991 Zb. účinného od 01.08.2000, teda že tieto byty boli prevedené bez tiarch na nich viaznucich. Keďže z uvedeného dôvodu neboli predmetné byty speňažené v rámci konkurzného konania, nemohlo dôjsť ani k zániku záložného práva v dôsledku speňaženia zálohy v zmysle § 28 ods. 3 citovaného zákona o konkurze a vyrovnaní. Súd zdôraznil, že podľa judikatúry Najvyššieho súdu SR zabezpečená pohľadávka zánikom právnickej osoby nezaniká a z tohto dôvodu nezaniká ani záložné právo. V konaní nebolo preukázané, že došlo k zániku pohľadávky - daňového nedoplatku už zaniknutého subjektu spol. T., a.s. T., naopak odporca ako právny nástupca C. úradu H. túto pohľadávku vo svojej evidencii aj naďalej vedie a ani v tej súvislosti nebolo preukázané, že došlo k zániku záložného práva. K námietke navrhovateľov, že záložné právo bolo zriadené na obytný dom a nie na jednotlivé byty a teda aj na byty navrhovateľov súd uviedol, že v čase zriadenia záložného práva C. úradom H. bola jediným vlastníkom parc. reg. C, parc. č. XXX ako aj všetkých bytov v bytovom dome č. XX postaveného na parc. č. XXX v k.ú. T., spol. T., a.s. T., ako to vyplýva z LV č. XXX k.ú. T.. Obytný dom je tvorený jednotlivými bytmi, spoločnými časťami a spoločnými zariadeniami. Je teda zjavné, že aj keď v rozhodnutí o zriadení záložného práva bola uvedená stavba súp. č. XX, je nepochybné, že toto bolo zriadené k bytom, z ktorých je tvorený bytový dom súp. č. XX. Od roku 1995 ako aj v nasledujúcich obdobiach si boli všetci zainteresovaní nepochybné vedomí toho, že daňový úrad má ťarchy práve k bytom, keď o tejto skutočnosti boli výslovne poučení E. B., E. P. a D. P., keď v čl. R.. 1 zmlúv o prevode vlastníctva bytu sa uvádza, že na prevádzanom byte viazne okrem iného aj ťarcha C. úradu H.. S. aj H. E. a W. E. boli v kúpnej zmluve upozornení na to, že v časti C listu vlastníctva je poznámka o postúpení pohľadávky C. úradu H.. Súd dodal, že podľa jeho názoru bolo otázkou elementárnej opatrnosti, aby si títo objasnili, čo konkrétne táto poznámka znamená a pokiaľ sa napriek tomu rozhodli, že byt kúpia, musia strpieť to, ak veriteľ pristúpi k výkonu záložného práva. Z tohto dôvodu s poukazom na ust. § 151d ods. 2 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvárania predmetných zmlúv pôsobí záložné právo aj na navrhovateľov v 1. a 4. rade. Z uvedených dôvodov súd návrh navrhovateľov 1/ až 4/ zamietol, keďže nebolo preukázané, že k zániku záložného práva nedošlo. Súd nevykonal navrhovateľmi navrhované dôkazy, a to výsluch svedka Ing. U., keď v zmysle § 71 ods. 2 zákona č. XXX/XXXX Zb. je jediným spôsobom zmeny alebo zrušenia záložného práva celková resp. čiastočná úhrada daňového nedoplatku, prípadne podľa neskoršej právnej úpravy aj ak predmet záložného práva zanikol. V taktom prípade daňový úrad aj ex offo rozhodnutie o zriadení záložného práva zmení resp. zruší. V konaní nebolo žiadnym spôsobom preukázané, že daňový úrad tak urobil, teda z tohto dôvodu súd usúdil, že kúpna cena za byty navrhovateľov nešla na úhradu daňového nedoplatku, ktorý bol zabezpečený práve ich bytmi. Taktiež súd nevykonal dôkaz, a to dopyt na C. úrad Q. z dôvodu, že ich informácia, či bol daný súhlas s prevodom vlastníctva je podľa názoru súdu irelevantná a týka sa okolností nepodstatnej pre rozhodnutie. Rozhodnutie o náhrade trov konania súd odôvodnil ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a odporcovi náhradu trov konania nepriznal, keďže si túto neuplatnil.

Proti tomuto rozsudku podali včas odvolanie navrhovatelia v 1. až 4. rade, domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, a to v zmysle § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p., keď majú za to, že súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil s tým, že nepoužil správne ustanovenia právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav veci. Zároveň uplatnili odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. a/, b/, c/, d/, e/, f/ O.s.p.. Sú toho názoru, že keďže konkurz vedený na a.s. T. T. pod č. k. 6K/273/98 bol riadne ukončený, pohľadávka odporcu bola zákonným spôsobom uspokojená a teda zanikla splnením rozvrhu výťažku speňažovania v tomto konkurze, zaniklo aj záložné právo, ktorým bola táto pohľadávka zabezpečená. Právna úprava s účinnosťou od 01.02.1998 stanovila v § 27 ods. 2 zákona o konkurze a vyrovnaní, že vec nadobudnutá z podstaty sa prevádza bez tiarch na nej viaznucich. Priatím novely účinnej od 01.08.2000 sa táto úprava nachádzala v ust. § 27 ods. 13 a je rozšírená o zachovanie nájmu bytu. Zároveň táto novela správne stanovila, že záložné práva oddelených veriteľov zanikajú speňažením zálohy, a to bez ohľadu na to, či záložný veriteľ je alebo nie je v plnom rozsahu uspokojený. Týmto je vylúčená aplikácia § 151d ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa

ktorého, ak niekto prevezme zmluvne vec, na ktorej viazne záložné právo pôsobí záložné právo voči nadobúdateľovi, ak pri uzavretí zmluvy nadobúdateľ o záložnom práve vedel alebo musel vedieť. Taktiež je treba poukázať na § 66e ods. 2 zákona o konkurze a vyrovnaní, ktorý stanovuje, že ustanovenia iných právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy upravené aj týmto zákonom sa na konkurz a vyrovnanie nepoužijú, ak upravujú tieto právne vzťahy odlišne od tohto zákona. Keďže T., a.s. T. zanikla, bola vymazaná z Obchodného registra dňa 27.03.2009 na základe uznesenia Krajského súdu Bratislava zo dňa 26.01.2009 č.k. 6K/273/98, ktoré nadobudlo právoplatnosť 05.03.2009, keď bol zrušený konkurz o splnení rozvrhového uznesenia, sú toho názoru, že zanikla aj pohľadávka J. P., a preto by ako právnická osoba mala preukázať, kedy a na základe akých skutočností došlo k zániku uvedenej pohľadávky. Keďže záložné právo bolo založené na celý obytný dom a nie na jednotlivé byty a žiaden subjekt práva neprevzal od T. a.s. T. dlžobu, ktorá vznikla na základe rozhodnutia C. úradu H. okrem odporcu, ktorý si túto pohľadávku uplatňoval ako oddelený záložný veriteľ v rámci konkurzu, právoplatnosťou konkurzu jeho pohľadávka zanikla, musela byť odpísaná z jeho účtovníctva a tým zaniklo aj záložné právo ich, teda navrhovateľov a preto už nemôže existovať. Majú preto naliehavý právny záujem, aby uvedené záložné práva mali z listu vlastníctva vymazané. Ďalej namietali, že súd arbitrárne vo veci rozhodol, nepotreboval vypočúť Ing. U., ktorého navrhovali vypočúť ako člena predstavenstva, ktorý zmluvy podpisoval, ako bol daný súhlas C. k prevodom jednotlivých bytov, keď v zmysle rozhodnutia o určení záložného práva bolo určené, že záložné právo trvá až do úplného zaplatenia daňovej pohľadávky, ako aj penále do zaplatenia dlhu. Zdôraznili, že najpodstatnejšou je podľa ich názoru skutočnosť, že záložné právo zaniklo ohľadne ich bytov a podielov na spoločných častiach a zariadeniach a spoluvlastníckych podielov na pozemku v zmysle § 151md ods. 1 písm. a/ Občianskeho zákonníka, keďže zanikla zabezpečená pohľadávka tak, ako zákonným spôsobom preukázali, že v rámci konkurzu pohľadávka záložného veriteľa bola uspokojená ako oddelená a zvyšok bol uspokojovaný z hľadiska § 20 zákona o konkurze a vyrovnaní. Uvedenou skutočnosťou sa súd prvého stupňa vôbec nezoberal, nepreskúmaval, či pohľadávka existuje a kto je jej nositeľom, a proti ktorému dlžníkovi a nesprávne postupoval, keď neaplikoval na danú vec § 28 ods. 9 zákona o konkurze a vyrovnaní, ktorý stanovuje kogentne, že záložné práva oddelených veriteľov zanikajú speňaním zálohu. Navrhovatelia si zároveň uplatnili náhradu trov konania vo výške 357,14 eur.

K podanému odvolaniu navrhovateľov 1/ až 4/ sa písomne vyjadril odporca, ktorý žiadal rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť. Poukázal na to, že na majetok spol. Best, a.s. Beluša bol dňa 27.01.1999 vyhlásený konkurz, do ktorého prihlásil pôvodný veriteľ C. riaditeľstvo SR - C. úrad H. pohľadávku v celkovej výške 4 475 411 Sk, s právom na oddelené uspokojenie. Pohľadávka bola zistená spolu s právom na oddelené uspokojenie. V zmysle rozvrhového uznesenia zo dňa 04.09.2008 č.k. 6K/273/98 bolo na pohľadávku J. P. z titulu oddeleného uspokojenia rozvrhnutých 441 662 Sk, pričom uspokojovali sa len oddelení veritelia. V zostávajúcej výške zabezpečená pohľadávka uhradená nebola. V prvostupňovom konaní bolo preukázané, že byty, na ktorých viazne sporované záložné právo nadobudli vlastníci, resp. právni predchodcovia vlastníkov bytov od spoločnosti T., a.s. T. ešte pred vyhlásením konkurzu. Vzhľadom na uvedené, keďže už byty neboli majetkom spoločnosti T., a.s. T. nemohli byť ani poňaté do konkurznej podstaty úpadcu T., a.s. T. a teda nemohli byť speňazované v konkurze. V tomto prípade preto nemôže byť aplikovaný režim podľa zákona č. XXX/XXXX Zb. o konkurze a vyrovnaní. Pokiaľ ide o námietku akcesority záložného práva odvolateľov odporca poukázal na judikáty Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obo/277/2002, 2Cdo/5/2008, v ktorých Najvyšší súd SR vyslovil názor, že zánikom obligačného dlžníka, t.j. právnickej osoby bez právneho nástupcu nezaniká zabezpečená pohľadávka a zánik dlžníka nie je dôvodom pre konštatovanie, že plnenie tohto dlžníka sa stalo nemožným. Najvyšší súd SR v týchto rozhodnutiach zaujal právny názor, že zánikom obligačného dlžníka nezaniká záložné právo viaznuce na veci vo vlastníctve 3. osoby odlišnej od obligačného dlžníka. Zdôraznil, že jednotliví odvolatelia v prvostupňovom konaní nepreukázali, že by kúpna cena za byt, ktorý majú vo vlastníctve bola poukázaná v prospech účtu pôvodného záložného veriteľa, teda Daňového úradu H.. Pre zánik záložného práva nie je podstatné, či daňový úrad dal súhlas na prevod bytov, ale to, či kúpna cena za každý konkrétny byt bola poukázaná záložnému veriteľovi. V tomto smere odvolatelia neunesli dôkazné bremeno. S poukazom na ust. § 2 zákona č.182/1993 Z.z. zdôraznil, že keďže sa v danom prípade pôvodne jednalo o byty v bytovom dome vo výlučnom vlastníctve jediného subjektu, a to spoločnosti T., a.s. T., tento bol zapísaný J. katastra H. na LV č. XXX pre k.ú. T., okres H. ako jedna stavba - bytový dom pod jedným súp. č.. V súlade s uvedeným zákonným ustanovením, pod bytový dom boli subsumované všetky byty vrátane spoločných častí a zariadení nachádzajúcich sa v ňom, hoci neboli samostatne vedené na LV. Taktiež z toho istého dôvodu, teda, že bytový dom bol vo vlastníctve jedného subjektu a aj všetky byty boli vo vlastníctve

jedného subjektu, príslušný kataster evidoval záložné právo na jednu stavbu - budovu, a to bytový dom ale s tým, že záložné právo sa vzťahovalo aj na vnútro bytového domu, teda na jednotlivé byty a spoločné časti a zariadenia bytového domu. Pri predaji prvého bytu do vlastníctva iného subjektu bol vytvorený nový list vlastníctva, na ktorom sú už rozpísané jednotlivé byty nachádzajúce sa v tomto bytovom dome s uvedením nových vlastníkov, ako aj ich podielu na spoločných častiach a zariadeniach domu. Zároveň kataster už neeviduje osobitne bytový dom ako jednotlivú budovu na samostatnom LV. Vzhľadom na uvedené je nepochybné, že záložné právo zriadené na bytový dom sa vzťahuje na všetko, z čoho sa bytový dom skladá, t.j. aj na byty, spoločné časti a zariadenia domu. Preto pri prevode bytov prešlo na nového nadobúdateľa aj záložné právo. V opačnom prípade by došlo k diskriminácii záložného veriteľa, pretože rozsah záložného práva by bol zúžený bez toho, aby boli splnené zákonné podmienky, za ktorých záložné právo zaniká. Zároveň v tomto prípade nie je potrebné a ani účelné uzatvárať samostatne záložné zmluvy k jednotlivým bytom, resp. zriaďovať záložné právo samostatnými rozhodnutiami. Zdôraznil, že nadobúdatelia bytov boli v kúpnych zmluvách uzatvorených s T. a.s. T. upozornení na existenciu záložného práva.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec v zmysle § 221 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdiť s tým, že v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, na ktoré poukazuje a zdôraznenie správnosti uvádza nasledovné :

Navrhovateľ vo svojom odvolaní uplatňuje dôvody na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. a/, b/, c/, d/, e/, f/ O.s.p..

Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. je daný v prípade, ak v konaní došlo k vadám uvedených v § 221 O.s.p.. V ust. § 221 ods. 1 O.s.p. sú uvedené dôvody pre zrušenie rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolacím súdom, a to pod písmenami a/ až j/. Navrhovatelia považujú za dané dôvody na zrušenie uvedené v § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p..

Dôvodom na zrušenie rozhodnutia podľa § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. je konštatovanie, že súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ust. právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav.

Nesprávne právne posúdenie má vždy základ v ustanoveniach právneho predpisu, ktoré tvoria súčasť žalobného dôvodu. Nesprávne právne posúdenie však nespôsobuje len to, že súd prvého stupňa nepoužil správne ust. právneho predpisu. K nesprávnemu právnomu posúdeniu môže dôjsť aj pri použití zodpovedajúceho právneho predpisu za predpokladu, že také ustanovenie je súdom prvého stupňa nesprávne interpretované. Osobitným prípadom nesprávneho právneho posúdenia veci je aj situácia, v ktorej prvostupňový súd neinterpretoval ani neaplikoval žiadne ustanovenie právneho predpisu ako súčasť právneho posúdenia veci.

Súd prvého stupňa v predmetnej veci správne zistil skutkový aj právny stav veci a správne skonštatoval, že navrhovatelia 1/, 2/ ako aj navrhovatelia 3/, 4/ nadobudli predmetné byty od spol. T., a.s. T. ešte pred vyhlásením konkurzu na túto spoločnosť, t.j. pred 27. januárom 1999. Uvedené nehnuteľnosti teda nemohli byť poňaté do konkurznej podstaty úpadcu T., a.s. T. a nemohli byť teda ani speňažené v konkurze. Rovnako súd prvého stupňa správne konštatoval, že zánikom spol. T., ktorá bola vymazaná z obchodného registra dňa 27.03.2009 na základe uznesenia Krajského súdu Bratislava zo dňa 26.01.2009, č.k. 6K/273/98-507 nedošlo k zániku zabezpečovanej pohľadávky a zánik dlžníka nie je dôvodom pre konštatovanie, že plnenie tohto dlžníka sa stalo nemožným. V tomto smere je správny poukaz odporcu na judikatúru Najvyššieho súdu SR, ktorý vo svojich rozhodnutiach zaujal právny názor, že zánikom obligačného dlžníka nezaniká záložné právo viaznuce na veci vo vlastníctve 3. osoby odlišnej od obligačného dlžníka. Súd prvého stupňa ďalej správne konštatuje, že v čase zriadenia záložného práva Daňovým úradom Púchov bola jediným vlastníkom parc. registra C, parc. č. XXX ako aj všetkých bytov v bytovom dome č. XX postaveného na tejto parcele, všetko v k.ú. T. spol. T., a.s. T., ako je to zrejme aj z listu vlastníctva č. XXX k.ú. T.. Skutočnosť, že do pojmu bytový dom patria aj byty, na ktoré sa pôvodne zriadené záložné právo vzťahovalo vyplýva aj z ust. § 2 zákona č. 182/1993 Z.z. o bytoch, z ktorého je zrejme, že bytovým domom na účely uvedeného zákona sa rozumel dom, v ktorom byty a nebytové priestory sú za podmienok ustanovených v tomto zákone vo

vlastníctve alebo spoluvlastníctve jednotlivých vlastníkov a spoločné časti domu a spoločné zariadenia tohto domu sú súčasne v podielovom spoluvlastníctve vlastníkov bytov a nebytových priestorov. Vlastníci bytov spolu s bytom nadobúdajú aj podiel na spoločných častiach a zariadeniach bytového domu. Nepochybným faktom o tom, že záložné právo zriadené na bytový dom sa vzťahuje aj na predmetné byty vyplýva aj z kúpnych zmlúv, ktoré navrhovatelia v 1. a 4. rade uzatvorili s T., a.s. T., kde boli jednoznačne upozorňovaní na jestvujúce záložné právo, uvedené konkrétne aj na liste vlastníctva v časti C v poznámke.

Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. b/ O.s.p. je daný v prípade, keď konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Inou vadou sa rozumie také porušenie procesných predpisov, ktoré mohlo mať vplyv na výrok napadnutého rozhodnutia. Ide predovšetkým o porušenie procesných práv účastníka, ktoré nemožno podradiť pod § 221 ods. 1 O.s.p., ale ich dôsledok sa mohol (nemusel) prejaviť vo výsledku konania formulovanom vo výroku súdneho rozhodnutia vo veci samej.

Navrhovatelia v odvolaní nepoukazujú na žiadnu vadu v konaní pred súdom prvého stupňa a preto odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. b/ O.s.p. nie je daný.

Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p. je daný v prípade, ak súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Navrhovateľ uvádza ako nevykonaný dôkaz výsluch O., ktorý sa mal ako člen predstavenstva predmetnej spoločnosti vyjadriť, či bol daný súhlas C. úradu H. k prevodom jednotlivých bytov. Odvolací súd nepovažuje tento odvolací dôvod za daný. Z výsledkov vykonaného dokazovania nepochybne vyplýva, že navrhovatelia 1/ až 4/ pred súdom prvého stupňa nepreukázali, že by kúpna cena za byty, ktorých sú vlastníkami, bola poukázaná v prospech účtu pôvodného záložného veriteľa, teda C. úradu H.. Ako správne uvádza aj súd prvého stupňa jediným spôsobom zmeny alebo zrušenia záložného práva je celková, prípadne čiastočná úhrada daňového nedoplatku, ktorá skutočnosť v konaní nebola preukázaná. Pre zánik záložného práva pritom nie je podstatné, či daňový úrad dal súhlas na prevod bytov a teda výsluch navrhovaného svedka nie je spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť vo veci samej.

Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p. je daný v prípade nesprávneho postupu súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom toho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne, že neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané alebo vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní sa považuje taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúcejmu z ust. § 132 O.s.p.. Podľa tohto ustanovenia hodnotí súd dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť prvostupňovému súdu v prípade, ak by zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplynuli ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že pri hodnotení dôkazov poprípade poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti a vierohodnosti je logický rozpor alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje ust. § 133 až 135 O.s.p..

Odvolacím dôvodom podľa ust. § 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p. možno napadnúť výsledok činnosti súdu prvého stupňa pri hodnotení dôkazov, na ktoré nesprávnosť je možné usudzovať len zo spôsobu ako k nemu súd dospel. Ak nie je možné súdu v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. e/ O.s.p. je daný v prípade, ak účastník oprávnene uplatní nové dôkazné prostriedky a z týchto skutočností vyplynie skutkový stav, ktorý je v rozpore so zisteným skutkovým stavom tvoriaci základ napadnutého rozhodnutia.

Navrhovatelia 1/ až 4/ však v odvolaní neuvádzajú o aké ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy má ísť a preto odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. e/ O.s.p. nie je daný.

Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. je daný v prípade mylnej aplikácie a výkladu právnej normy na zistený skutkový stav alebo použitie právnej normy, ktorú na skutkový stav vôbec nemožno použiť.

Odvolací súd nezistil opodstatnenosť ani tohto uplatneného dôvodu na odvolanie, keď súd prvého stupňa v danej veci správne aplikoval ust. § 80 písm. c) O.s.p. ako aj 151 a, b, d, Občianskeho zákonníka a § 71a ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb. Dôsledne sa zaoberal všetkými skutočnosťami vyplývajúcimi z vykonaného dokazovania a nepochybne v rámci jednotlivých logických a vecných súvislostí dospel k správne skutkovému a právnemu záveru, že k zániku záložného práva, týkajúceho sa aj predmetných bytov navrhovateľov 1/ až 4/ nedošlo.

Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p. a v odvolacom konaní úspešnému odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keďže si tieto neuplatnil.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e p r í p u s t n é .